

Acròpolis

Anton Marc Caparó Pujol, director de “Lo Floc”

Atenes, ciutat antiga i sobirana, bressol de la democràcia, rodejada de turons i garriga, els déus li foren amables i la convertiren en capital intel·lectual del món que avui anomenem clàssic. L'art, la cultura i el pensament fundacionals de la nostra civilització foren irradiats des dels seus murs Mediterrani enllà. L'Acròpolis, mola cisellada i coronada per les restes d'un passat llunyà que parla de gestes i heroïcitats, és avui l'esquelet dispers d'un cos que fou bell, admirat i envejat. Les columnes del Partenó un costellam, l'Erecteion un crani, els Propileus una pelvis.

Pericles (495-429 aC), governador de la ciutat i líder del partit demòcrata, donà a l'Acròpolis la seva semblança definitiva. Fou un líder polític i militar tan carismàtic i estimat que acabaria donant el seu nom al segle en què visqué. Educat entre filòsofs, s'envoltà dels millors arquitectes i artistes de l'època per bastir un conjunt monumental excepcional. Fídias (490-432 aC), escultor considerat el més gran artista del món clàssic i comparat com un igual a Miquel Àngel (1475-1564), seria l'encarregat del

conjunt escultòric del Partenó, temple aixecat per agrair a la deessa Atena, patrona de la ciutat, la victòria contra els perses. Pericles supervisaria personalment les obres; era un temple sense precedents, totalment de marbre, amb vuit columnes frontals i setze de laterals, essència de l'art

“Grècia és avui saquejada per aquests exèrcits silencis que imposen receptes, el seu poble és avui sotmès a la nova tirania ”

clàssic: mesura, equilibri, senzillesa i majestuositat. Molts anys després, sota l'ocupació catalana de la ciutat, seria temple de Santa Maria.

Pericles seria recordat per una altra cosa: el seu discurs a l'àgora en defensa de la democràcia en uns anys incerts de guerra permanent, quan el poble li demanava el retorn a l'autocràcia; el poble, quan té por, vol

líders fermes que no preguntin, sinó que ordenin. I Pericles s'imposà: es diu que va parlar del valor de la llibertat i de la fraternitat, i que aquestos eren valors preferibles a viure sota la tirania. D'això en fa dos mil quatre-cents anys, no està gens malament...

El passat és potser l'únic que els queda, als grecs. Grècia és avui un país arruïnat i sense futur. De qui és la culpa? D'uns líders polítics que no donaran nom al seu segle? De la voracitat dels anomenats *mercats*? Quin valor té la democràcia quan tot ha de ser sacrificat a l'altar dels *mercats*, aquests nous déus del segle XXI? L'Acròpolis fou saquejada fa segles, els déus de marbre l'abandonaren. Grècia és avui saquejada per aquests exèrcits silencis que imposen *receptes*, el seu poble és avui sotmès a la nova tirania.

La nit cau sobre l'Acròpolis, i entre les ruïnes solitàries del seu passat, potser des de l'oliver de l'Erecteion, pot escoltar-se el cant de l'òliba, l'ocell d'Atena, esperant el ressorgiment de la dignitat del seu poble. Grècia no està tan lluny. »